

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, sept. 29.
1867.

26. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Garibaldi fogva!

Fogva van hát fogva . . . a hős Garibaldi!
Beesukva előtte Romának kapuja . . .
„Megaláztatott a banditák főnöke!”
Ekkép gunyolódik az „Idők Tanuja.”

És Lonkai páter ujjong e fogásnak,
Na na reverenda! ne kaczagj, ne ne vess . . .
Mit a ma elvesztett, kivivja a holnap,
Hátra van még hátra . . . a fekete leves.

Tán még sem bandita az az ember, — a ki
Két koronát adott az olasz királynak?
És kit Olaszország szabadság harcosi . . .
Egy szívvel lélekkel vezérül kívánnak.

Ime Ludas Matyi kész arra fogadni . . .
— Ha másban nem, tehát egy barát csukjában,—
Hogy az a bandita!!! még csak három napig
Sem lesz fogolyképen . . . Alessandriában.

LUDAS MATYI.

Vasárnapi prédikációk.

(Prédikálja Gernyöszögi Menyhért Ludas Matyi lelki pásztor.)

I.

Textus: *Elfogyott az igazság és a kibén
gonoszság nincsen, azt holond-
nak tartják.*

Hangozzék kiáltó szó a pusztában, mert
eljött az urnak rettenetes napja! Eljövének az
apostolok is meghallgatni a közösügy kiküldött
szolgáit, hogy mi módon járanak vala el az ő hi-
vatalukban tisztéségesen, és nem hozának vala e
Vindebonából magukkal ragajos kvótaféle nya-
valyákat, melyek ellepnék és elszegényitenék az
urnak népét.

Találván találja pedig a honatyák többsége,
hogy a mirha és tömjén, mit ajándékoznak az ő
böleseiknek, felfuvalkodottá tevé vala őket any-
nyira, hogy most nem tudják hova legyenek di-
csőségökben, és hetvenkednek vala az ő magas
polcaikon, mint polturás malacz a garasos
kötelen.

Egek ura! magyarok istene! tekints alá
csillag trónusodból, és nézd miket nem mivelnek
csuszómászó hitványférgeid!! hogy nyirbálják
földi néped ősi alkotmányát, örökségünk, házaik,

juhaink és szamaraink, mikép szállnak idege-
nekre . . . a lajthántuliakra?

Tekintsd meg a hiúság vásárát, hol czime-
ket, rendjeleket és méltóságokat osztogatnak a
választottaknak, kik sáskák sokaságával vagy-
nak ez idő szerént, hajlongván a hatalom bálvá-
nyai előtt — s forgatván köpönyegöket úgy mint
elvöket, ravasz varju szemekkel pislogatnak a
lépnek kitett koncz felé.

Ujjal fogjuk kimutatni keresztény atyámfiai!
sorba a hamis prófétákat, a fogadott prókatoro-
kat, a mult fátyola alá buvó farizeusokat és Ju-
dásokat, mint megannyi Kossuth tagadókat.
És mindegyiknek érdeme szerént fejéhez fogjuk
verni a hamisságot, mely lakozik az ő sziveikben
„kik kiadják vala magukat irástu-
dóknak, és bolonditják vala az urnak
nyáját“ mézes mázos ígéretekkel, osztrák-fran-
czia szövetséggel, és ijjesztgetik vala a népet
muszkakancsukákkal, adóekzekutióval, hogy an-
nál inkább bele csálnák azt a siralmak tengerébe,
a státusadósság mélységes örvényébe.

Keresztény atyámfiai! „az ökor ösmeri
az ő urát és a szamar az ő urának
jászlát“ . . . de a Pesti Napló és vezérezikkezői
nem ismerik, vagy nem akarják elismerni a
nép szabadítóját; elvénuilt oroszlánnak tartván
őt, mely nem képes már sörényét megrázni többé
— mivel „tulélte magát, meghalt és
eltemettetett“ (a közösügyek általa.)

Bizony, bizony mondom nektek hívek az
urban! a Pesti Napló pedig tulette magát
Kossuth ellenes rágalmaival, egy kis laxatívára
lön szüksége, és meg is kapá vala azt Kemény
homoopathikus lapdacsokban Turinból, hogy ne
csak „méltóságos mixtura stomática
hepatikával“ kurálja magát a méltóságos
szerkesztőség . . . (mely csodaszer és üdvös talál-
mánynak eddig már több fiatal borju hasgőreseit
sikerült eloszlatni, de hogy ökröknek is használt
volna, arról még nem tevének vala tanubizonysá-
got a Pesti Naplóban.)

Találkoza pedig ez időszerint a többek
közt egy rágalalmazó farizeus, kinek isten elvévén
eszét, gyalázatba mártá az ő nyelvét és kinyuj-
togatá azt a népfőnség felé, hogy megmarja
Ezen merész róka! már nem is magyarnak, ha-
nem muszkának tartja Kossuthot.

Bocsásd meg isten az ő büneit, hogy szája
mosdatlan, beszéde tisztátalan, mert bizony nem
tudja mit cselekszik bolond módra, csak ordít za-
varosan a világba.

„Jaj pedig a hamisság szerzőinek,
kik írnak vala az emberek nyomori-
tására való hamis sententziákat.“

„Jaj azoknak, kik magok előtt

bölcseknek és eszeseknek látszatnak
lenni, mások előtt pedig bolondok.

„Jaj azoknak, kik megvetették a
(48-i) törvényt és alkotmányt, ugyan
micsoda bölcsesség volna ő bennök?“

„Bizony, bizony szégyenelhetnék
magokat, de ök még a szégyenben sem
szégyenlik magukat, mert a szégyent
nem ismerik.“

Üssétek el hát melleteken a mea culpát ti
álbölcsek, és legyetek oly éles szeműek, mint a
Bálám szamara, mely meglátta az urnak angya-
lát, és akkor nem fognak reátok illeni a szent-
írás emeszavai: „óh gonosz nemzetség, —
hamissággal megterheltetett nép, gon-
szos mag, nemtelen hitvány fiak, hát-
ratértetek az istentől, és elhagytátok
az urat“ Kossuth Lajost. Ámen.

Régi mese megújítva.

Haldokolt egy agg oroszlán —
Végtusáját küzdte épen,
Mit a szamar észre véve . . .
Büszke göggel hozzá mégyen.

„Mit? — ordita — hát te volnál
Az állatok nagy királya?
Fidonez! én több vagyok nálad
— S egy rugást intéze rája.

Kossutthal édes apánkkal —
Tenni sokan így akarnak,
Oh mert ő egy agg oroszlán?
Ezek meg ifju szamarak!

Gyengénszuró

Eredeti levelek.

XXXI.

Téns uram!

*Megmondtam ugye, hogy ha valameik számkivetett
hazafi Bécs városán jön keresztül, mingyárt megérzik
rajta az uj módi alkotmány. Hallom haza jött Türr
gyenyeralis ur is felesigestül együtt, de bezzeg kimu-
tatta foga fejéret a sok szurok világnál, — ugyancsak
komendálta, hogy elégedjek meg a magyar avval, mit el-
vettek tőle. Tartom gyenyeralisnak ü kiggelmét, hanem
csak jobb ott neki Talián országba fűgét megtengeri pó-
kot enni, akad itt arra ember külömb mint ükeme, ha
már bolondítani kell bennünket. Biz uram! kár vót
ükemének az a sok gyertyavilág, én ugyan egy pakli
masinát se gyutottam vóna meg érte. Bezzeg ugyan
mondhattuk egymásnak, hogy „türrjön“ már most türrjön
hát a ki olyan bolond volt, hogy hitt az ámitásnak.*

*Olyan is ez a magyar téns uram! mint a gyermek
szip szó kell neki meg ígélet, mingyárt előveszi a zász-
lót meg az éneket, oszt örül, gajdol olyannak is a mi
még meg sincs. — mikor én tinit árulok, akkor íszom
meg az áldomását, ha jó nyereséggel adtam el.*

Ni téns uram! mit is akarok kérdezni, — úgyi hogy az a Türr gyenyeralis olyan lógós sógora Napoleon császárnak? nyilván ezért szabad volt ő kemének haza jönni. Osztán már hát téns uram! hát — hát ha mindegyik menekült urnak illomináziót kell már ezután csinálni, ha Pestre jönnek, — hisz uram nem gyözzük így szurokkal a hazafiságot, osztán még az a rozsz vége is lesz ennek a hiábavalóságnak, hogy a csizmafórást is feljebb csapják a csizmadiák a miatt, hogy kevés lesz a szurok.

Teremtő isten! ezelőtt csak száz esztendővel is még ha hazafiságra volt szükség, hát karddal meg buzogány-nyal tettek róla tanuságot, most meg csak mécses kell hozzá meg szurok, be megváltozott a világ sorja téns uram! Hajdanába mikor a török volt a gazda Magyarországon, kaftánt küldött annak a ki leghüségesebb embere volt neki, — most meg már majd bugyogót küldenek a jó hazafiaknak meglássa kigyelmed téns uram megérjük azt az időt. Na de hiszen hadd jöjjön a minék jönni kell, úgy se hiszek én már semmit, — a többire meg csak azt mondom hogy ki mit eszik, iszik rá. — — —

Karakán Marczli
gulyás-bojtár.

XXXII.

Kedves szerkesztő ur!

Eddig a civilizáció terjedéséért imádkoztunk, most a férj, kinek tetszelgeni való feleségecskéje, vagy olyan oldalbordája van, ki több gondot és időt fordít hajfrizurájára, mint háza tájára s a konyhára, így imádkozik: bolond divat vesszen el a te országod.

Könnyű szerkesztő urnak, mert e pille természetü félszeg kinövését a nőnemnek fokenkénti fejlődésében szemlélheti ott fent, s nem lepi meg; de mi kisvárosiak ugyancsak meglepetünk az ilyen csodabogarakkal, s ha azután egy párnak egy ilyen maskara öltözéke cum appertinentibus kész, minden házi dolgot félre téve — vagy tán ilyen hozzájuk nem is illik — s hozzá a toilet is kész aló a ligetbe, Deáktérre, be van mutatva a majom divat s van bámuló sörényes arszlány is quantum satis.

No de egy kis vigaszunk nekünk is van családapáknak, mert nőink józanabb s csokolni való része, a minden izlést elrontó, s formájából kivetköztető szemérmetlen divatbábokat nem utánozza.

Eddig az ember orrát szaglásra használta, sok pedig arra hogy mindenbe bele üsse; most a nők még ezen felül kalaptartónak is használják.

Csüng elöl, csüng hátul a pillenpáty, nem tudja az ember meggy e a nő, vagy hozzá közeledik? a vele találkozó minden oldalra sűrűg forog, hogy szemébe nézhessen de hiába nem érhet célzt, mert szeme elvan dugva a lángos forma kalap alá; nem csuda azután, ha az ilyen pávák láttára az eredeti magyaros viseletü s jó lelkü szomszéd asszony az ablakon be kopogtat, s bekiált a magánosan hon maradt házi leánykának: „Kisasszony, kisasszony! meg ne ijedjen, ha kinéz az ablakon, mert maskarák jönnek.”

Tisztelt szerkesztő ur! döngetett már finánczot quótáspárti követeket, — kivéve a mi pénzszóró képviselőnket, alispánt, főispánt, postmeistert, mind meg annyi Döbrögieket sat. ugyan nem vállalkoznék a Döbrögi-néket ezen divatbábokat és majmokat is ostorozni? hiszen nem érdemelnek ezek sem több kiméletet mint amazok; ezek a szép magyar öltözeteket forgatják ki eredeti valóságukból, s a fitogtató izlésrontó külföldi divattal csak

nekünk a férjeknek okoznak annyi gondot, hogy a fej is füstölög miatta; amazok pedig ott is aratni szeretnek hol nem vetettek, — ígérnek soha meg nem adom alkotmányos concessiókat — fületlen gombnak tekintvén az adófizető népet stb.

Kérjük tehát szerkesztő urat, tegye nevettségessé szóval és képekben ezt az elszegényítő ostoba módot, kezdje meg a hadjáratot a cizfrálkodó divatbábok ellen is.*) Mi úgy tapasztaltuk itt a vidéken, hogy nagyon tartanak Ludas Matyi megrovó csipős élczeitől, bizonyosan ha nem használna is — egyszerre a leczke, de ártani sem fog, mert a munkás férjeknek nincs forróbb kívánságuk, mint: bolond divat vesszen el a te országod.

Egy divatkóros asszony férje
többek nevében.

Hangok egy számüzötthöz.

A számüzetésben emésztő bú terem,
Mint az örök napfény ég a honszerelem.
Mit érezhet a szív? ha lát egy nemzetet,
Mely a végelbukás sirjához tévedett!

Mit érezhet a szív? midőn látja, hogy a
Nemzet fejét vérzi a tövis korona?
Szaggatott sebéből kiáltó vér cseppen:
Elkell el vesznie a sok apró sebben.

Nem emberibb volna a szívbe tört verni?
— Hisz a bakók szépen tudnak remekelni.
Lemetszeni a főt, hogy az ajk ne szóljon:
Hogy ne kiálthassa: elvagy veszve óh hon!

Ő látja a hazát, kesergi nemzetét,
Látja mint akarják tiporni szerteszét:
S a dicső háromszin miként vagyon toldva
Ama gyűlöletes svarczgelb lobogóra.

Negyedfél századnak történelmi büne,
Látja miként van a többségtől eltűrve,
S hogy az alkotmánynak oly harczosi vannak,
Kik az árnyék után vaktában rohannak.

Mindezeket látva, — megzendül szózata:
„Önerődben bizzál s ne csüggedj óh haza!”
De oly küzdhomokra vezértil nem léphet:
Hol egymást faldossák fel az ellentétek.

Ott ragyog homlokán a nagyság dicsfénye,
A hős Regulusok lemondó erénye;
Mig amaz a többség mely teremté e kort —
Hinti szeméibe a szemetet a port!

Ám a nemzet, a nép most is hű elvéhez. —
Másképen csakis a rang s hivatal érez,
Hol eddig fény vala, ijesztő az árny ott. —
Jobboldal csinált az elvtől „jobbra át”-ott.

Ezért dul szívében a haza féltése,
Intő szava hozzánk — valyha elne késne!
Mert míg e szavaknak nálunk becse vagyon:
Addig le nem igaz az önkény hatalom.

Herkó Páter.

*) *Magna petis Phaeton! rajtunk ugyan nem fog mulni hogy a bolond divatnak háborut ne izenjük, hanem hát mit csinálunk majd Gágogó Ludmilla kisasszonnyal? a mi kedves kuzinkkal, kinek — négy szemközt mondva — két nyelve van, — mig az egyikkel kelepel, a másikat addig rezervában pihenteti.*

Szerkesztő.

A tengeri szörny.

Nézzétek atyafiak! ez az a híres tengeri szörny, mely felzavarta Kossuth előtt a vizet, hogy haza ne jöhessen.

Tigriskörmök.

A mi derék apánk Kossuth olyan mint a jó termőfa. Megtermette gyümölcsseit, és most mikor „füttyül a szél, az idő már őszre jár“ leveleit hullatja.

Node se baj, tavasszal majd kihajt... (beneteket közösügyes muszkavezetők az országból.)

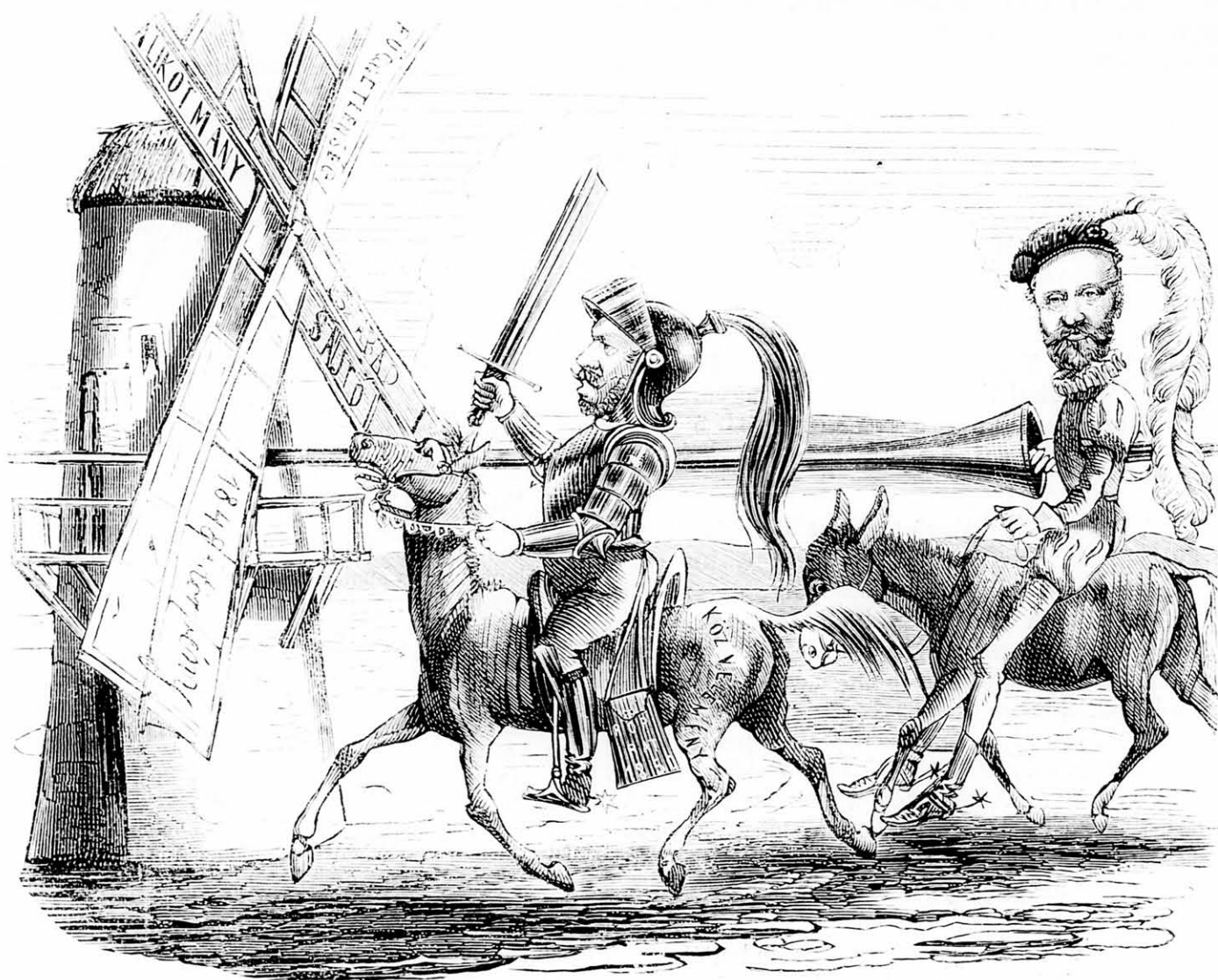
Kossuth leveleit mindenütt lefoglalgatják és elkobozzák, hogy ne terjedhessen a nép között.

Azt szeretném még tudni, hát azoknak fejét lefoglalják e, kik azokat a leveleket könyv nélkül betanulták? mert hát akad ám ilyen ember is, különösen a vidéken akármennyi.

Az ungvári kandóvitézek, zugolódni kezdenek, hogy hősies vérengzésökért még meg sem dícsértettek a hadügyminiszterium által, holott Parlagi Janesi, ki május hóban csak a szavazati jegyzőkönyveket tépte szét, már megkapta érdemlett jutalmát, ... kineveztetett miniszteriális fogalmazóvá.

Markos Gyuri, Kandó miniszter tanácsos urnak képviselővé való puffogtatása alkalmával tett szolgálataiért szinte nehezen várja, hogy mikor neveztetik már ki az ungvári urodalom praefectusságára. Bizony Markos uram! nem is lenne a megvetendő koncz, egy olyan urodalom jövedelmébe — mint az ungvári — bele... markolni.

A közösügyes lovagok.

Nézzétek atyafiak! ez a magyar Don Quixotte, az a hirhedett kemény közösügyes lovag. A másik Sancho Pansa, hűséges fegyverhordozója.

A magas kormány tehát betiltotta az aradi honvédiünnepélyt, még pedig azon okból, hogy: „a régi sebek felszagattatnának.“ Mi különös a hatalom intézkedése? hogy a régi sebek fájdalmát ne érezzük, ütnek rajtunk ujakat mik aztán még jobban fájnak.

Ni ni a magyar királyi fináncz urak még jobban kitesznek ám az alkotmányért mint az osztrákesászári volt finánczok. Különösen Fehérváron nagyban produkálják magukat, a szegény dohányos embert ha megesisiphetik, először megverik, aztán a dohányját elveszik, utoljára pedig megfizettetik.

Szj! hiába, a finánczság nagy tudománnyal jár, azt kell nekik praktizálni, hogy egy rókárról nem két, hanem három bört nyuzzanak.

A komoly Pesti Naplóval az a komikum történt legujabban, hogy Bizait a nemzet privilégizált báróját meghalatta, elbucszattatta és eltemette mondván: béke hamvaira. Bizai pedig vigan füttyörészget a vácsi utcán most is.

Darab idő óta váltig erőlködik a Napló, hogy a nemzet igazi megváltóját is eltemesse utálatos rágalmaival, de sehogy sem succedál neki, mert ez a nép szívében halhatatlan

Pattantyuk.

Ott a Balaton mellett valahol egy közösügyes kvótási képviselő azt a hirt terjesztgeti, hogy ha Kossuth azon 80 millióról (!!!) számot ad, mit magával 49-ben kivitt és a maga számára az angolbankba betett, akkor az osztrák kormány is számot ad 18 évi gazdálkodásáról . . . majd mit mondok garázdálkodásairól.

Nem vitt biz a ki kedves farizeus uram egyebet, ország világ tudja, mint lángoló honszerelmet. Hiszen bár csak kivitte volna egyenesen, a mit Duschek a Haynau kezibe játszott; sokkal jobb kézbe volna az ő nála, mint a mi jószág az önök kezire került. Mert lám alig tettük kezeikbe ezredéves jogainkat hitbizományként, mingyárt odaadták kigyelmelek néhány ezer millió rongyos státus adóságért.

A Balaton szabályzó társulat múlt évi közgyűlésén azt határozta, hogy mivel a kis magyar tenger a folytonos lecsapolgatás miatt, könnyen homok tengerré változhat, ezentul harmadféllábbal kevesebb vizet kell róla évenként lecsapolni. Azonban az idén, mégis vagy három lábbal többet kiszabályoztak belőle. Azért van ám ez így atyámfiai! mert kell a porzó ama sok irkafirkára, a mi a közösügy védelmére készült és készül. Aztán meg a por arra is kell, hogy legyen mit a népszemeközé szórni hogy ne lássa tőle a közösügyi nyomoruságot, meg a nagy alkotmányos semmiséget.

Hogy van az, hogy azt a sok mindenféle puttya népet itthon nagyságoljuk, méltóságos excellentiás sőt a legkegyetlenebbeket még kegyelmesekeknek is csufoljuk? mig Kossuthnak a legnagyobb hazafinak csak „per te s tu“ beszélünk?

Hát barátim ez onnan van, mert a kihez imádkozunk, azt is „per te“ szoktuk szólítani. Nem megalázás ám az, hanem felmagasztalás.

Tagosztály volt Kenesén. Kihasogatták s kiczövekeltek szépen mindenki részét, a rektoram is kapott egy negyed telket s a föld mind a négy sarkára egy határkövet tettek, melyre ez volt vágva: K. R. E. azaz kenesi reformált egyházé. Arra megy egyik előljáró, kérdi az épen vetését nézegető rektortól: „ugyan édes rektoram mit tesz ez a három betű ezen a kövön“?

Hát a biz hallja kigyelmed csak annyit tesz hogy: Kevés a Rektornak Enyi!

Sziporkák.

K. grófné az új divat szerint kivágott mellü ruhában igen feleleziomázva jött a színházba. Egy tányérnyaló urfi bökölni akarván neki, így szólítja meg:

„Ah! esőkolom kezeit, alig ismertem fel méltódat! oly bájoslón néz ki mint egy husz éves rózsá.“

Üljön már le szomszéd ur, nézze minő pompás hely ez itt mellettem, már a harmadik messzelyt issza, s még mindig áll. Üljön le, no.

— Nem kedves szomszéd ur! nem tehetem. Tegnap a doktor beteg feleségemnél volt; én is elpauaszoltam neki, hogy folytonosan fejtájásban szenvedek, s ő azt mondta, hogy azt a sok koresmai ülés teszi. Hagyjak fel avval mondá s akkor a főfájás is elfog mulni. Én hát az orvos parancsának engedve, rendez hat messzelykém et csak így állva fogom ezután elkölteni.

A huszár erszénye. „Tudod hol az én takarékpénztáram?“ kérdi a huszár társát.

— Hol a menykőbe volna már neked takarékpénztárad, tán Iezignél?

„Nem ott, hanem ehol ni, a kardom hüvelyében itt tartom a pénzemet. Ha jön valaki, kinek tartozom, mérgeesen kapok a kardomhoz és kihuzom, hogy kivehessem hüvelye aljából a pénzt — ő azt gondolja, hogy elakarom kardlapozni, — s elfut. Ha másodszor is jó, ismét úgy teszek, — harmadszor még senki sem jött.“

Magyarázza a tanár tanítványainak, hogy testis is deákszó, magyarul annyit tesz, hogy tanu, — tempus oris pedig annyit, hogy idő. S aztán így szól: „Hogy fordítanád át fiam! deák nyelvre azt, hogy Idők Tanuja?“

Haboz a fiu, törli a fejét, végre kiböfenti, hogy: t e s t u d o t e m p o r u m. (A mi különben annyit tesz, hogy: az idők tekenős békája.) No ugyan eltalálta.

Hidd meg barátom a mi Peti ezimboránk igen jeles gazdász, emlékezhetsz reá, hogy jószága azelőtt egy fillért sem jövedelmezett s mióta ő kezeli, legalább is tízszer annyi jövedelmet hoz.

Egy pisze orru uri ember krajezárt dobott a vak koldusnak, mit az, e szavakkal köszönt meg:

„Tartsa meg az Isten az urnak szemevilágát.“

— Mért épen a szemem világát? kérdi megütközve az ur.

„Azért — volt a válasz — mert ha látása meggyöngülne, nem tudná hova tenni a pápaszemet. (No persze mert pisze volt.)“

Gazdálkodásról és takarékoságról beszélgettek az asszonyok.

„Nálunk egész télen elég öt öl fa“ mond az egyik.

— Annyi nálunk is elég, csakhogy nem elég“ jegyzé meg a másik.

„Mi ujság van otthon?“ kérdi az egyetemi deák tanuló társától, ki csak most érkezett hazulról.

— Semmi egyéb, minthogy meggyünkben iszonyu marhadög van. —

„De jó hát hogy otthon nem vagyok“ sohajta, fel a kérdezősködő.

Szép álm után zord való.

Egy borongós reggel
A mint pipázgatók,
Miniszter filalmat vagy mit
Szépen olvasgatók . . .

Kialudt a pipám —
Elfáradt a szemem,
Hát mi türés mi tagadás . . .
Biz elszenderedtem.

Gyönyörű szép álm!
Varázs tündér játék
Volt, a mit így szenderegve . . .
Magam körül láték.

Ünnepelt a nemzet . . .
Kicsinje és nagyja,
Közöttünk volt Kossuth Lajos
A szabadság apja!

„Gut Morgen herr Léhrer!“
És én felijedtem . . .
Ugyan ki találná ki, hogy . . .
Ki állott mellettem?

Egy árva eserepár!
Vigyorgva mekegett, —
Adót exequálni jött rám —
Ne rector! ne neked.

Gyengénszuró.

Adomák.

Beállit a nagy bajuszu pataki suplikáns a paphoz úgy tíz óra tájban délelőtt, természetesen meglehetősen éhesen.

Beszélgetnek annak rendi és módja szerint esős időről, rossz aratásról, fősvény pátrónusokról sat, miközben a deák mindig pördörgetvén a bajuszát, ez feltűnt a papnak.

„Ennye de szép bajusza van suplikáns urnak — jegyzi meg a lelkész — ugyan hogy nevelte meg ennyire?“

— Azért nőtt biz e meg tiszteletes uram! válaszola a deák, — mert ilyenkor mindig éhnyállal kenegetem.

A pap is elérte a célzást s lön aztán a suplikánsnak reggelije, a mint dukált.

A gy . . . doktornak az a gyenge oldala volt, hogy ebéd után rendesen berugott. Egyszer ily becsipett állapotában sietve hívják egy nehéz beteghez, kinek altestére pióczákat kellett felraknia. Csak rakja, csak kínálgatja doktor ur a pióczákat, de biz azok sehogy sem akartak fogni.

Doktor ur homloka szinte izzadt már a műtételben, midőn a beteg neje észre vevén a sikertelen műtétel okát, fejesóválva kérdi:

„Ugyan édes doktor ur nem volna-e jó előbb lehuzni férjemnek a szarvasbőr nadrágját.“

Ujvárososon egy ember a patikába ment, s fogfájás ellen kért valami orvosságot. Előveszi osztán a patikás a szalamia spiritust s egyenesen az orra alá tartja emberének, mire ezt majd megütötte a guta úgy megcsavarította az orrát, — s mikor felocsudott kábulásából, kérdi tőle a patikás:

„Ugy-e nem fáj már a kend foga atyafi?“

— Nem is fáj nekem — monda siralmasan a szegény ember, — hanem otthon a feleségemnek kellene az orvosság.

Az is ebbe a patikába történt, hogy egy ember be megy és egy garasára fekete irát kér, adott osztán a patikás, — hanem csak nézi az ember az irát, s azt a megjegyzést tette rá, hogy azt mondták neki otthon, hogy fejjir az a fekete ira.

Tudjuk azt, hogy temetés alkalmával minden vallásfelekezet alsóbb osztályainál nagy szokásban van a bucsuztatás, de különösen az oláhoknál teszi meg a pap legerősebben ezt a tempót.

Elég az hozzá, hogy Mármaros egyik falujában gazdag oláhparaszt halt meg! neki fohászkodott tehát a pópa a bucsuztatásnak s az atyafiak apraját nagyját már sorba mind megrikatta, de még nem találta elégnek a kapott jó stólaért, szétnézett hát a népség között, ha nem maradt-e el valaki, kitől a halottat még elbucsuztathatná? hanem miután már senki nem akadt, véletlenül a koporsó alatt hasaló bodri kutyán akadtak meg szemei. Nosza újra neki fohászodik tehát a kutyának, s midőn elsorolta neki meghalt gazdája jóságát és érdemeit, ekép fejezé be a keserves bucsuztatót: bucsuzik tehát te tőled is te bodri kutya a te jó gazdád, a ki te néked nemcsak hűséges gazdád és ápolód volt, hanem még ezenkívül tulajdon édes apád is. Ámen.

Szörszálhasogató kérdés.

No már boesásson meg nekem Matyi bátya!
Ha egy kérdést fogok intézni hozzája, —
Mert hát mint afféle világlátott ember . . .
Azt hiszem, kegyelmed emberül megfelel.

Mondja meg hát bátya! hogy ez öt év alatt,
Nagyobb lyuk, nagyobb rongy már melyiken szakadt . . .
A régi hirneves osztrákbirodalmon . . .
Vagy az ezredéves magyar alkotmányon?*)

Gyengénszuró.

*) Kedves Gyengénszuróm! minthogy interpellalsz —
Furesa kérdéscdre felelget is vársz:
Tehát az utóbbin szakadt oly rongy, oly lyuk . . .
Mihez idő kell, míg beföldjük s vakoljuk.

Ludas Matyi.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Haszt e ge-vüre! . . . hallutha Mihály gazda! az ojsághut? Szent khirályi fhüpul-gármeiszter lekhü-szünt, a khüzgyölés előtt khijelenthetette, hury ü a herr von Thaisz-szal thuvább nem mökhüdik?

Mihály. Hallottam ugy félig meddig fülhegygyel, de hát mondja csak szomszéd! mi a feki bajuk lehet ezeknek a városi

tisztviselőknek, hogy meg nem tudnak férni egymás mellett a maguk bőrükben; a helyett, hogy a mint dukálna a város javát egyesült erővel mozdítanák elő, és jó példával mennének a polgárok előtt, örökös versengés között ujjat huznak egymással; az ördög tudná aztán már, hogy melyiknek van igaz?

Iczik. Itthen hallja khend! a fhüpulgármester ornak van thükéllethes igassághussága, mert világhusan khimotatta, hury a herr von Thaisz nem fhükapitány, hanem egy valusághus basah! khi a rendürséget khurlátlan hatalummal akharta khezelni.

Mihály. Hát ha ugy van a dolog, mire való a közgyülés meg a miniszterium? ki kell onnan a főkapitányságból a Thaisz uram szürét tenni és punktum . . . mingyárt meglesz a békesség.

Iczik. Vasz zögth khend Mihály gazda! khi khell themni a szörét . . .? de mikhur a herr von Thaisz a minisztheriom embere. Hát nem thodja khend, hogy a fükhapitány oraságha a thanácsut nem csakh aghel-ögyminisztheriomnak, hanem még a khatonai khumandunak is feladtha?

Mihály. Valyon ugy-e? hát hiszen szomszéd? akkor azt a szép mesterséget ünne a főkapitány, a mit a titkos policzajok és spiczlik Bach és Smerling korában, de már ily aljasságot nem teszek fel egy pestvárosi főkapitányról. Hisz én ugy tudom, hogy Thaisz főkapitányt valamenyi ujság legyezgette, dícsérte mindig hogy minő erélyes kapitány, sött a főpolgármesterrel surlódásai közben is neki adott igazat mindegyik, — de különösen a „Fővárosi lapok“ nagyon pártját fogták, már pedig nagyon nyomorultnak tartanám az irodalom azon osztályát, mely nem az igazság mellett küzdene. Le kell rántani az álarczát a ki nem igaz uton jár szomszéd! akár ki fia legyen . . . azt tartom én.

Iczik. Én meg azt a pildabeszidet thartumfhallja khend:

„Vürius ember, vürius lü,
Vürius khotya, khüzüs kvuta
Egy se jüh.“

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.

Ludas Matyi gyorspostája.

No hála istennek
Csakhogy össchitták
A követ urakat, —
Majd megtudjuk mostan
Ki a kipviselő?
Ki a kipmutató . . .
S kiknek a sáján van
Ministeri lakat?
Tudom, less hadd el hadd
Minister javaslat!
Interpellációs . . .!
Megye peticsió!
S a kvótáról a sok
Sületlen dikesió!

Kedves gyűjtőink: Jukly Jakab, Pálinkásy Imre, Gally Sámuel, Petky József, Koos Márton, ifj. Bántó Lajos, Mészáros Zsigmond, Tóth János, Nagy János, Gara Miklós honfiak! fogadják legőszintébb köszönetünket nemes buzgalmukért.

Tóth Jánosnak Ó Becsére: Ha nem alakult volna még azon a környéken honvédegylet, akkor a pesti honvédközponti bizottmány is igazolja, csak küldje fel bizoyitványát tisztelt bajtárs!

„Kunszentmiklósi kortesdal“ pongyolasága miatt nem közölhető.

„Bor dal“ és „Urhatnámság“-fele versek . . . nagyon is nyersek, jobban ki kéne sütni.

Kiadói sürgöny.

Bajmokról sept. 22-én egy előfizetési ívet kaptunk 1 frittal terhelve minden név nélkül, bizonyosan felelőségéből. Kérjük az illetőt, hogy nevét tudassa, különben nem expedíálhatjuk számára Ludas Matyit.

Képtalány.

Kérelem.

Tisztelettel felkérjük azon t. ez. előfizetőinket, kiknek előfizetési ideje jelen számunkkal lejár, — sziveskedjenek előfizetéseiket megújítani s minél előbb beküldeni, hogy a nyomtatandó példányokra nézve magunkat tájékozhassuk.

A kiadó hivatal.

A 25-ik számban közlött szótalánynak megfőjtése: **Köszönlő.**